

SHANE HEGARTY

ROBIT

GICIRTILI BİR
MACERA

"HIZLI, EĞLENCİLİ
VE HEYECANLI."

ÇEVİRİ: GİZEM ŞAKAR

SİZ MİSİNİZ BAY KÖPÜŞ?

Sadece iki buçuk hatırıyla, ayaklarım bir öğütücüden içeri sarkan vaziyette uyandığımdan beri birkaç kez şaşırdım.

Tam olarak 263 kez.

Bazılarını şöyle sayabilirim:

34 numaralı şaşıрма: İnsanların kaşlarını ilk fark ettiğimde. Sanki gözlerinin üzerine tüylü tırtıllar yapıştırmışlardı.

56 numaralı şaşıрма: Bir çocuğun hapşırığını ve kafasının roket gibi *fırlamadığını* ilk gördüğümde.

109 numaralı şaşıрма: İnsan ayaklarıyla ilgili her ne varsa.

En önemlisi, hâlâ beni şaşırtacak şeyler olmasına şaşıyorum.

Ne zaman şaşırlabilecek her şeye şaşırdığımı düşünsem, beklemediğim bir şey ortaya çıkıyor. Bu

durum bazen içimdeki her şeyin donmasına neden oluyor ya da ekranım her şeyi içine çekmeye çalışan iki dev göze dönüşüyor.

İşte, Sadece İki Buçuk Hatırayla, Ayaklarım Bir Öğütücüden İçeri Sarkar Vaziyette Uyandığımdan Bu Yana Beni Şaşırtan Şeyler listemin 264 numarası: Bay Köpüş'ün, Doktor Neşeli'nin Eğlence Mağazası'nın yan kapılarından birinin hemen önünden hızlı hızlı yürüyerek geçmesi.

Bay Köpüş, arkadaşım Beth'i ararken tanıştığım bir robot köpekti. Sahibi beni diğer robot evcil hayvanlarının arasına katılmam için evine götürmüştü. Ancak oğlu beni cüceye dönüştürmek istediğı için pencerelerden birine tırmanıp kaçmıştım.

Cüce olmak *istemiyordum*.

Aptal bir şapkası ve küçük kıvılcık bir sakalı olan herhangi bir taklit yaratık olmak istemiyordum.

Ben sadece Robit olmak istiyordum. *Kendim* olmak istiyordum.

O yüzden kaçtım.

O korkunç çocuğı geride bıraktım.

Sahte evcil hayvanları geride bıraktım.

Bay Köpüş'ü ardımda bıraktım.

Ve umduğum onları bir daha asla görmemektir.

Oysa metal ayaklarını sabah yağın yağmurdan kalma su birikintileri içinde çırıp su sıçratan Bay Köpük, o an karşımda duruyordu.

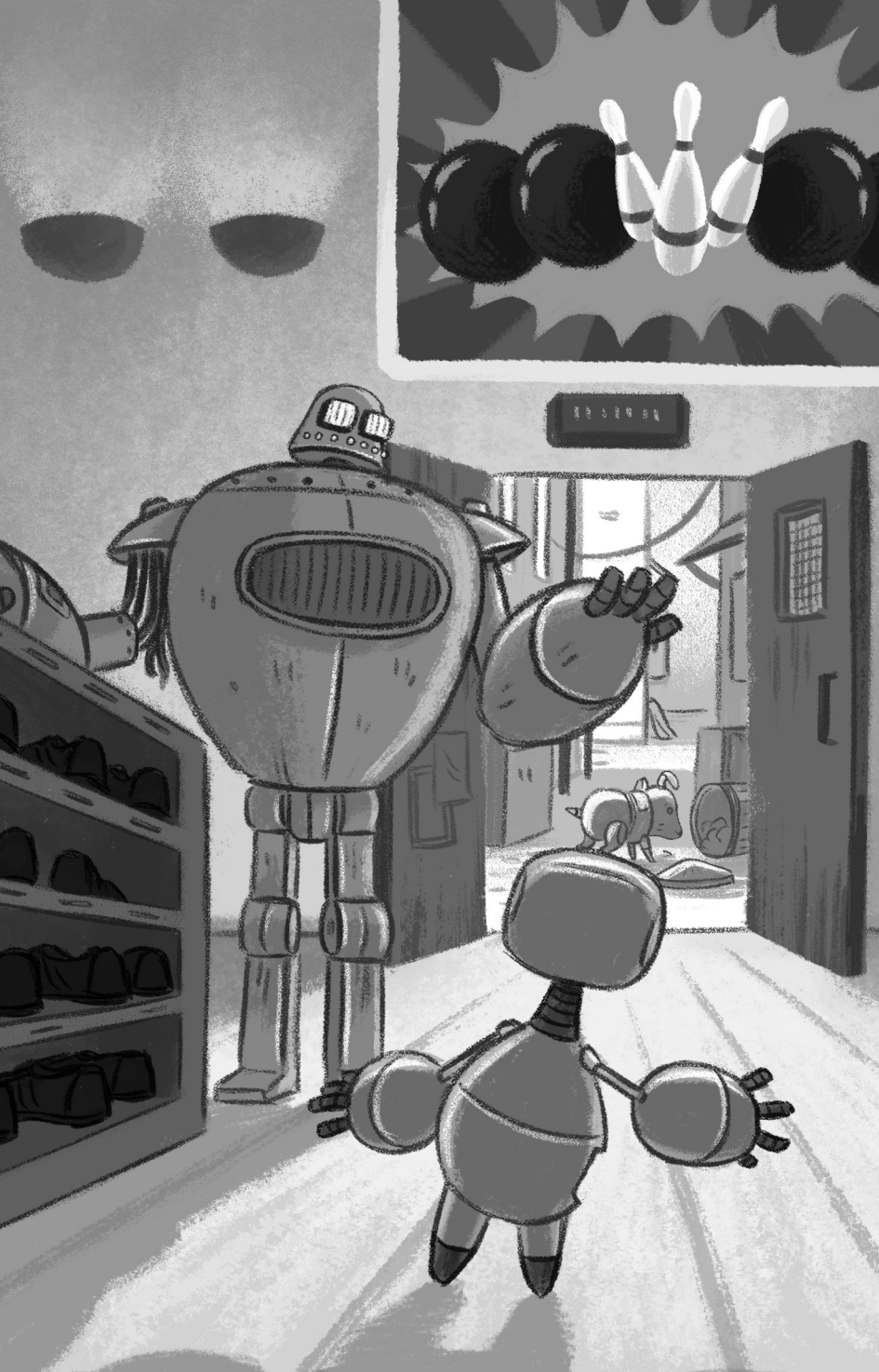
En yeni, en büyük ve en paslı arkadaşım Paslı ile konuşurken, robot köpeğin Doktor Neşeli'nin Eğlence Mağazası'ndaki bowling alanının köşesindeki açık kapının önünden geçtiğini fark etmiştim.

“Bay Köpüş, siz misiniz acaba?” diye sordum kendi kendime konuşmuşçasına kısık bir sesle.

“Bay Köpüş de kim?” diye sordu Paslı. Uzun, kırık kolunu bowling ayakkabılarının durduğu tozlu rafa dayamıştı.

“Dışarıdaki küçük köpek robot.” dedim. “Onu tanıyorum. Daha önce tanışmıştık.”

Çok şaşırılmıştım ama içimde başka bir his daha vardı. Karın tellerimde tuhaf bir köpürme hissettim. Kafam sanki bir kâse su kadar çalkantılıydı.

O tuhaf hissi uzaklaştırmaya çalıştım ve dışarıya bakmak için kapıya doğru yürüdüm.

Paslı da üzerime eğilip dışarı göz attı. “Köpek mi? Daha önce Kuçu dışında bir köpek görmemiştim.” Paslı bir Test Laboratuvarı’nda uzun süre mahsur kalmıştı; dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı. “Köpeklerin kanatları olduğunu sanıyordum.”

Bay Köpüş’ün kanatları yoktu ama hatırladığımdan farklıydı. Tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi burnunda bir çukur vardı, ama öncekinden daha kötüydü; öyle kötüydü ki burun delikleri yanlamasına duruyordu, biri diğerinin üstündeydi. Ve Bay Köpüş daha kirliydi. Her zamankinden daha fazla ezikti ve çizik içindeydi.

Bay Köpüş bir hayli kırık döküktü. Tıpkı kırık ekranım ve kalçamda eskiden çekmecemin olduğu yerdeki delik yüzünden benim olduğum gibi.

Kuçu’nun arkamda havladığını duydum.

"HAVV. HAVFFFFZZZTT."

Robot köpek arkadaşım kontrolden çıkıp bowling alanına daldı. Tüyleri havada uçuşur, tek gözü

farklı renklerde yanıp sönerken arka arkaya perendeler attı.

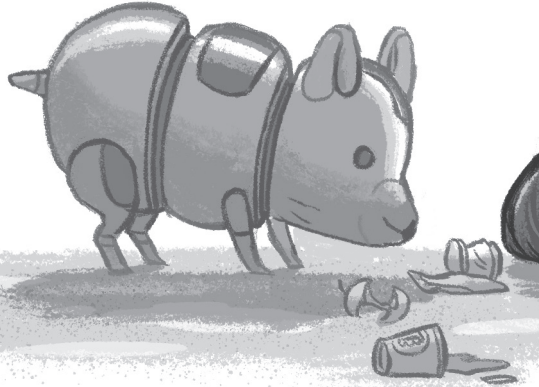
Noke, Kuçu'nun ardından bir hışımla koştu. “Mekanik köpeğin kontrol anahtarını gördün mü? Herhâlde bowling salonundaki lobutlar Kuçu'ya kazara çarptığında düştü.”

“Kuçu'yu bowling topu olarak kullandığında mı? Kuçu'yu lobutlara attığın zaman mı?” diye sordu Paslı ciddiyetle. Bu esnada, ampullerden meydana gelen ağzı her kelimesinde yanıp sönüyordu.

“Küçük, aptal ayrıntılara takılmanın sırası *değil*.” dedi Noke elleri ve dizleri üzerinde uzun bowling pistinde arama yaparken.

“Robit bir köpek gördü.” dedi Paslı. “Kanatsız bir köpek.”

Kapıdan Bay Köpüs'ün yaralı bereli burnunu nemli oluklara veya küçük çöp yığınlarına sokmak için ara sıra

durarak dar sokağın duvarları boyunca zikzak çizmesini izledim.

“Köpek dediği Bay Köpüş.” dedim Noke’a başımı çevirip. “Daha önce tanıştığım bir robot köpek. Sokakta tek başına gördüm onu.”

“Aynı taklit köpek olduğundan emin misin?” diye sordu Noke devrilmiş bowling lobutlarından meydana gelen yığın altında Kuçu’nun anahtarını ararken. “Bunların hepsi birbirinin aynısı gibi duruyor. Mesela, kendimi ilk defa sokakta bulduğumda, tüm trafik ışıklarının aynı değil, aynı görünen farklı ışıklar olduğunu anlamam biraz zaman almıştı. Gerçi *tüm* trafik ışıkların çok kaba olduğunu söylemeden geçemeyeceğim.”

Kuču bir takla daha attı. Sonra bir tane daha.

“Hayır, bu kesinlikle Bay Köpüş.” dedim. Bunu derken çocuksu sesimi yükselttim çünkü Noke’un bana yanılıyor olabileceğimi söylemesinden hoşlanma-

mıştım. “Burnunun üzerinde bir eziği vardı ama o ezik şimdi daha da kötüleşmiş. Bir de bu kadar çok vuruğu ve sıyrığı yoktu. Ve daha temizdi. Ama aynı taklit köpek.” Kuçu arkamda attığı taklayla duvardan ve yerden sekti.

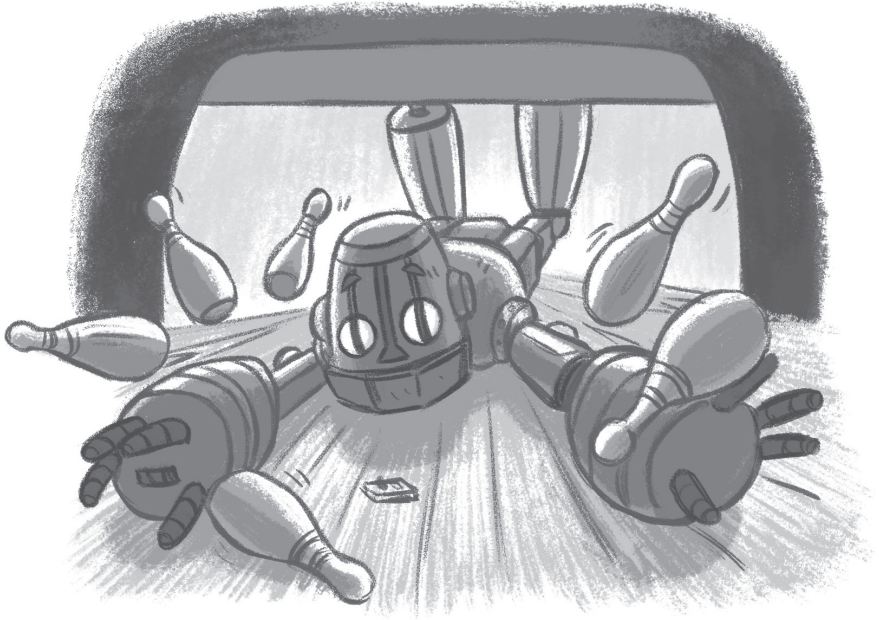
Kafamın içini hâlâ su dolu, karnımı ise birazcık fışirtılı hissediyordum. Belki güneş pillerimi şarj etmem gerekiyordu. Bütün sabah içerideydim, sabah yağmurundan saklanıyordum. Pillerimde yalnızca yüzde 30 güç kalmıştı.

Noke “İşte orada!” diye bağırıp gürültüyle üçgen şeklinde dizilmiş lobutların ortasına daldı.

Noke’un strike yaptığını sanan sistem zaferini kutlayan bir melodi çaldı. Noke etrafa saçılmış lobutların arasında Kuçu’nun anahtarını bulup lobutları süpürmek için aşağı inen makinenin altında kalmadan önce havaya kaldırdı.

“Paslı, bana yardım eder misin?” diye seslendi.

Kuçu bir takla attı, ikinci taklasını attı, derken, üçüncü taklasında Paslı gevşek, kırık kolunu ona doğru uzattı ve köpeği yakaladı.

Noke, kumanda anahtarını Kuçu'nun karnındaki açık bir yamaya sabitlerken, ben Bay Köpüş'ü izledim ve ne yapmam gerektiğini hesaplamaya çalıştım.

Bay Köpüş'ten elektronik bir homurtu yükseldi ve robot köpek aceleci adımlarla sokaktan aşağı yürümeyi sürdürdü. Sahibi olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Bay Köpüş'ü takip edersem sonunda kendimi kafamda yeşil bir şapka, suratıma küçük,

kırmızı bir sakal yapıştırılmış hâlde bulacağımı sanmıyordum.

Kafamın içinde bir tuhaflık hissetmeme neden olan o garip his hâlâ içimdeydi. Ama bu bahsettiğim tuhaflık kıkırdayıp geçirmeme sebep olacak bir tuhaflık değildi.

Yine de, nedendir bilmem, kıvrık burunlu köpeğin kayıp mı, yoksa atılmış mı olduğunu bilmem *gerekliyordu*.

Bay Köpüş'ün peşine düştüm.